

"Wandelen op de zee".

Matth. 14:26. Marc. 6. Joh. 6.

De zee..de wateren. Telkens komen we ze tegen in het Woord van God. We komen ze vaak TEGEN. In den beginne schiep God de hemel en de aarde. De aarde nu was woest en ledig, en duisternis was op de afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren.

Het levenloze water bedekte, als een ondoordringbare lijkwade, de aarde. Een aarde zonder rustpunt..geen plaats voor het zaad..geen plaats voor de dieren..geen plaats voor de mens.

Rond de in wateren verborgen aarde een ondoordringbare duisternis. Geest en Woord zijn zeer werkzaam aanwezig. Zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. De duistere wateren zijn van God. Hij heeft ze gemaakt..en: Godlof! Zijn handen hebben het droge geformeerd. Hij heeft de wateren paal en perk gesteld! Zo komt er plaats voor boom, struik en bloem en dier en mens. Plaats voor het zaad. Hoe spoedig werd de aarde, door haar inwoners, rijp voor het allesbedekkende water. De mens treedt buiten de perken. Nu moeten ook de wateren haar perken doorbreken. Op de zondeval volgt tenslotte de zondvloed. Het berouwde de Heere dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan Zijn hart. 't Lijkt dat het droge tevergeefs werd geformeerd, also verdorven was het zaad. Aarde keert weder naar het begin: Wateren bedekken haar. Moeder aarde begint te spuwen en de hemel begint over te lopen. Mensen verdrinken in de tranen

der smart. OP het water drijft de ark. En boven en in de ark is het Woord. Noach vond genade in de ogen des Heeren. Het zaad werd bewaard om het droge te mogen zien. In hetzelfde was het leven, en het leven was het Licht der mensen. Wéér drijft God de wateren binnen de perken. Nu voor altijd! Wateren mogen stijgen vanwege de smeltende ijsmassa's... geen ijdele zorg doe ons van 't heilspoor dwalen. Het blijvende Woord zorgt dat het droge wordt gezien. Wel brullen de woeste baren ons toe dat wij waard zijn verslonden te worden. Wel doen ze soms krachtige uitvallen, doorbrekende de perken en palen. Maar het zaad zal groeien tot de voleinding. Al het water van de zee wast het niet weg. Desnoods baant de Heere een pad, dwars door de zee! Soms werpt en dompelt de Heere het weerspannige zaad in het water. Maar Hij trekt het ook weer op! Naäman moest afdalen in een riviertje, maar Jona verdween in de diepte der zee. Hij riep het water te hulp om te vluchten, maar kon zich niet drijvende houden: De wateren hadden mij omgeven tot de ziel toe, de afgrond omving mij; het wier was aan mijn hoofd gebonden. Ik was nedergedaald tot de gronden der bergen; de grendelen der aarde waren om mij heen in eeuwigheid. Jona was bang voor het droge. Stel je voor dat Ninevé droog blijft. Toch komt Jona op het droge. Het zeemonster spuwt hem, als ware hij een pruiimpje tabak, op het droge. Wat dit te maken heeft met het "wandelen van Jezus op de Zee?"

Nou, het waren enkele overpeinzingen, signalen naar het wandelen van Jezus op de zee. Houd het even in gedachten bij de overdenking "Jezus op de zee".

In de onmiddellijke nabijheid van de zee heeft Jezus een menigte mensen gespijzigd. De discipelen zagen het niet zitten toen het steeds later werd. Ze zeiden tot Jezus: Deze plaats is woest, en het is nu laat op de dag. Laat de schare van U, opdat ze heengaan in de omliggende dorpen en broden voor zichzelf mogen kopen, want zij hebben niet wat zij eten zullen. Maar Jezus sprak: Geeft gij hun te eten.. Toen hebben de discipelen gezegd: Dat kan niet. Is er dan niets? Ja, vijf broden en twee visjes. De moeite niet!

Maar Jezus zag op naar de hemel en begon te breken..te breken.,te breken. Er kwam geen einde aan. Met beteuterde gezichten hebben de discipelen het aangezien..maar hun harten waren verhard. Ze hadden geen erg in het wonder van het BREKEN. Hun ontgaat, dat de broden niet heel kunnen blijven. Dan zouden ze gauw uit-ge-deeld zijn. Juist door het BREKEN is er meer dan genoeg voor de hongerige monden. Waar de discipelen wel erg in hebben? In de beweging die ontstaat onder de mensen. Ze willen Jezus van Nazareth met geweld Koning maken. Dát is wel naar de zin van de discipelen. Daar willen ze wel een handje bij helpen. Ze zien zich al als:

D'eersten vanden staat,  
Die den onderzaat,  
Naar Gods wijze wet,  
Zijn ten schild gezet.

Het GEBROKEN brood zien ze niet. Voor de Heere Jezus is nu de grens bereikt. Alle mensen keren zich naar hun eigen weg. Zij zien niet het levende, gebroken Brood. Dáárom dwingt Jezus zijn discipelen in het schip te gaan en over te varen. Zo kan hij ze niet ge-

bruiken.

Als ook de schare vertrekt, klimt de Man van smarten op de berg om te bidden..te zuchten..te wenen.

Snel gaan nu de winden waaien. Stormen bulderen om Hem heen en slaan neer op het meer.

De leviathan is wakker geworden!

Dreigend, dreigend druischt de zee!

'k Zie een grijzen nevel rijzen -  
komt uit 't grote zonnegrav  
op mij af.

Red mij, red mij van de zee!

Red mij aarde, die mij baarde!

Vaalgewiekte oneindigheid  
naderschreidt!

F.v.Eeden.

Beste discipelen..jullie weten geen raad met het gebroken brood. Jullie hebben geen oog voor het door God gezaaide en gezochte Zaad. Ga dan nu eens in de zee! Weten jullie raad tegen de draak die in de zee woont? Gordt nu als mannen de lendenen. Zal hij zachtjes tegen u spreken? Hij doet de diepte zieden als een pot; hij stelt de zee als een apothekerskokerij. Zo te zien is de zee verheugd met de buit..ze schaterlacht om de benauwde kreten van de ploeterende mannen.

Dat is wat anders dan een ministerpost in het Messiaanse rijk.

Hadden ze nu maar een hart en een oog voor het gebroken brood! Dan komt er wel een weg naar het droge. Maar daar denken ze niet aan. Ze denken nu aan de boze zeedraak, die zich gereed maakt hen op te slokken. Echter, Jezus vergeet zijn blinde vinken niet! Hij houdt ze wel even voor de muil van de draak..even maar

..omdat ze niet letten op het zaad en het gebroken brood. Brood, dat GEBROKEN moet worden. Brood, waar de draak in stikt en dat der wereld het leven geeft. Daarom: even voor de muil van het monster. Niet te lang..daar is de Meester al! Hij wandelt op de woeste baren. Even nog rekt Hij de spanning. Hij houdt Zich als wilde Hij voorbijgaan. Wat nu? Een spooksel!! Is de bootsman gekomen om hen over te varen naar het rijk der doden?? Hun ogen puilen uit de kassen..grote schreeuwen worden door het woeste water gesmoord. Het spookt! Dit is het einde: Geen leven op het droge.. geen graf in het droge. Genoeg. Zij hebben het land geen behoudenis aangedaan. Nu zal de Meester hen op het droge brengen. Daar is het Woord over het water: Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet! Ik ben dan wel geen koning naar jullie gedachten, maar Ik ben gekomen om jullie te redden van de zee. Ik zal de zee-monsters onder Mijn voeten brengen. Ik zal dat doen in een zeer bitter lijden en sterven.. een weg van breken en breuk op breuk. Maar zó zal Ik jullie redden uit de zee van eeuwige verlatenheid en vergetelheid. Ik zal de grendelen van de afgrond breken. Ik zal jullie zonden daarin werpen.

Gewillig nemen de verbaasde mannen hun Meester aan boord. Het schip schuift al op het strand. Het droge wordt gezien.

Zo komen verharde en dwaze zondaren tóch voor eeuwig op het droge. Jezus plukt de schreeuwendes pluisjes van de zee en brengt ze op het droge.

Maar toen alle mensen vluchtten, werd de hemel zwart en daalde Jezus af in de diepte van de zee der Godsverlating.

Toen werd het Brood gebroken met breuk op

breuk. Een bodemloze put opende de mond. Ne-  
dergedaald ter helle.

En wij? Hebben wij al gelet op het wonder der  
broden? Zijn onze harde harten gebroken vanwe-  
ge het gebroken Brood?

Jezus Christus wordt heden verkondigd als de  
gekruisigde Heiland. Alleen vanwege zijn ge-  
kruisigd lichaam en vergoten bloed wordt het  
droge gezien. Buiten dit gebroken brood spookt  
het.

De goede Geest geve ons, door het geloof, te  
zien op het Lam. Dat Lam heeft de goede strijd  
gestreden en het geloof behouden.

Hij doet het gedruis der zee bedaren.

Gij hebt Uw troon van eeuwigheid gegrond;  
De waat'ren Heer, verheffen zich in 't rond;  
Rivier en meer verheffen hun geruis;  
Het siddert al op 't woedend stroomgedruis;

Maar, Heer, Gij zijt veel sterker dan 't geweld  
Der waat'ren, dien Uw almacht palen stelt;  
De grote zee zwijgt, op Uw wenk en wil,  
Hoe fel zij bruis', hoe fel zij woede, stil.

D.C.O.